

Arrest

nr. 116 491 van 6 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE, loco advocaat G. GOUBAU en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Marokkaanse nationaliteit bezit, van berberafkomst bent, een niet-praktiserende moslim bent en op 7 maart 1986 in Al Hoceima bent geboren.

Sinds 1989 woonde u in het ouderlijk huis in Imzouren.

U liep school tot het zesde jaar lager onderwijs en u heeft nadien diverse jobs, waaronder slagershulp en schilder, uitgeoefend.

In 2003 of 2004 maakte u samen met uw neef A. videobeelden van een lokale officier (Koninklijke Gendarmerie) die smeergeld aanvaardde van drugstrafikanten.

Jullie werden opgemerkt en de officier ging gewapend met een stok achter u aan. Nadat hij u had ingehaald, sloeg hij u een beenbreuk. Tijdens de schermutseling verloor u de gsm waarop de beelden stonden.

Na het incident verscheen er in de krant al-Sabaah een artikel waarin uw moeder vertelde wat er was gebeurd. De reden waarom de agent u sloeg werd echter verzwegen.

Nadien zocht uw oom de officier op om zijn ongenoegen kenbaar te maken.

In 2006 werd u gearresteerd op basis van de valse beschuldigingen die één van de informanten/verklippers van de officier tegen u had geuit.

Volgens de man had u hem geslagen en had u hem geld afhandig gemaakt. U werd voor de onderzoeksrechter geleid en ondervraagd. U vertelde de onderzoeksrechter dat u de persoon niet eens kende en dat u niet wist waarover hij het had. Daarnaast legde uw advocaat het artikel uit al-Sabaah voor om te bewijzen dat u in de val was gelokt. De onderzoeksrechter ondervroeg de persoon die u had beschuldigd en kwam tot de conclusie dat de aanklacht inderdaad op leugens was gebaseerd. Een maand en 16 dagen na uw arrestatie werd u vrijgesproken en vrijgelaten.

In de zomer van 2007 filmde u en A. opnieuw corrupte agenten die smeergeld aanvaardden van automobilisten. Ditmaal ging het over twee agenten: een zekere S. en een nieuwe, u onbekende persoon.

Jullie plaatsten de beelden onder het pseudoniem 'Targuist Sniper' op youtube.com. De beelden verspreidden zich en wat later werden de twee agenten uit hun ambt ontzet en kregen ze een gevangenisstraf. De officier die u viseerde ontdekte dat u achter de beelden zat en bedreigde u wat later op straat met de dood. Na zijn dreigement voelde u zich niet langer veilig en had u het gevoel dat men u surveilleerde.

In de zomer van 2009 leerde u een zekere A.B. kennen. Ze was een Belgische kennis van uw zus en bracht de zomer in Marokko door. Jullie werden verliefd en begonnen een relatie.

Eind 2009 verkreeg u via uw oom een Schengenvizum, uitgegeven door Spanje. Op 4 januari 2010 nam u de ferry in Nador. In het Spaanse Almeria werd u opgewacht door uw zus en haar man, beiden woonachtig in Madrid. U overnachtte in Madrid en reisde vervolgens per bus naar België.

In België ging u bij diverse familieleden wonen, waaronder uw zus F. die de Belgische nationaliteit heeft.

U zocht contact met Ah. en jullie zetten de relatie verder, ook al was haar familie daar tegen gekant.

In de jaren die volgden kwam u meermaals in contact met de Belgische autoriteiten, onder meer in verband met inbreuken op de drugswetgeving en een uit de hand gelopen caféruzie/afrekening waarbij u (zwaar)gewond geraakte.

Tijdens één van uw arrestaties verschool u zich onder de alias K.E.K. en beweerde u de Algerijnse nationaliteit te bezitten.

Verder werd u geïnterneerd toen u in een vlag van zinsverbijstering een venster insloeg en zelfmoord probeerde te plegen.

Daarnaast ondernamen u en Ah. tevergeefs diverse pogingen om te huwen. Eind augustus 2013 lieten u en Ah. jullie huwelijk in Marokko registreren. U was zelf niet op het huwelijk aanwezig, maar liet zich via een volmacht vertegenwoordigen door uw broer.

Op 6 november 2013 werd u tijdens een vreemdelingencontrole opgepakt en naar het gesloten centrum 127bis in Steenokkerzeel gebracht.

Als reactie op uw arrestatie ging u in hongerstaking.

Op 12 november 2013, een dag vóór de voorziene repatriëring, staakte u de hongerstaking en diende u een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie Marokkaans huwelijksattest d.d. 30/08/2013, cd-rom "M.H. – Artist de Rif", kopie artikel in verband met 'Targuist Sniper', kopie artikel Gazet van Antwerpen "Caféruzie eindigt in kapsalon" d.d. 14/05/2011, diverse attesten in verband met medische zorg in België.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

U slaagt er namelijk niet in om een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Na aankomst in België op 7 januari 2010 (zie CGVS, p. 3) heeft u namelijk meer dan drie jaar gewacht om asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 7).

Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, mag men redelijkerwijs verwachten dat u zich zo snel mogelijk tot de Belgische autoriteiten had gewend om uw nood aan internationale bescherming kenbaar te maken en asiel aan te vragen. Dat is namelijk het gedrag dat

men kan verwachten van een persoon die noodgedwongen zijn land dient te verlaten als gevolg van een gegronde vrees voor vervolging.

Wat u deed staat daar haaks op.

Hoewel u Marokko diende te verlaten uit vrees voor de corrupte gendarmerie en de Marokkaanse maffia, ondernam (zie CGVS, p. 3, 7, 11, 12, 17, 18) u geen enkele poging om u bij de Belgische autoriteiten kenbaar te maken en u op de mogelijkheden tot internationale bescherming te beroepen.

De redenen om hieraan te verzaken zijn bovendien niet te vergoelijken.

Volgens u startte u geen enkele procedure omdat u 'niet wist waar naartoe' en omdat er niemand was om u te helpen (zie CGVS, p. 6). U zou ook niet geweten hebben wat 'asiel' was (zie CGVS, p. 7).

Dit is uiteraard niet geloofwaardig.

U heeft namelijk drie jaar tussen familieleden (die wel verblijfstitels hebben) en landgenoten verbleven, waardoor het uitgesloten is dat niemand u wegwijs kon maken in de diverse mogelijkheden tot een gewettigd verblijf in België.

Bovendien ondernam u wel pogingen om in België te huwen. U startte hiervoor de procedure en stelde zelf een dossier op (zie CGVS, p. 6, 7).

Men kan er dan ook van uitgaan dat u zelfstandig genoeg bent, of op zijn minst over een voldoende geïnformeerd netwerk beschikt, om binnen een redelijke termijn het bestaan van de asielprocedure te ontdekken en asiel aan te vragen.

Op andere momenten tijdens het gehoor beweert u dan weer dat u zich over de verschillende mogelijkheden tot een gewettigd verblijf heeft geïnformeerd, maar dat u hoorde dat het moeilijk was en daarom wanhoopte (zie CGVS, p. 6).

Ook dat is allerminst een valabele verschooning om geen asiel aan te vragen.

Verder beweert u dat u zich niet durfde aan te melden bij de Belgische autoriteiten omdat u vreesde dat men u zou oppakken en terugsturen (zie CGVS, p. 7). Dat men u bij registratie zou oppakken en repatriëren is evenwel op niets gebaseerd.

Integendeel, bij het doorlopen van de asielprocedure geniet men de bescherming van non-refoulement, dit in tegenstelling tot personen die zonder geldige verblijfstitel in België resideren en zich schuldig maken aan inbreuken op de vreemdelingenwetgeving.

Bovendien bent u doorheen de jaren regelmatig in aanraking gekomen met de Belgische autoriteiten (op 15 april 2013 kreeg u zelfs een bevel om het grondgebied te verlaten) (zie CGVS, p. 8) en heeft u meermaals (op eigen initiatief) geprobeerd om in België een huwelijk af te sluiten (zie 'Documenten buiten de asielprocedure', toegevoegd aan het administratief dossier), waardoor u sowieso al geregistreerd stond bij de Belgische overheden.

Dat u registratie wou verhinderen was dus reeds geruime tijd mislukt en geeft uw verklaringen een totaal ongefundeerd karakter.

Daarbovenop heeft u na uw aanhouding op 6 november 2013 nog tot 12 november 2013, een dag vóór de geplande uitwijzing, gewacht om effectief asiel aan te vragen (zie CGVS, p. 12). Zelfs na uw aanhouding met het oog op verwijdering van het Belgisch grondgebied leek u dus niet geneigd om asiel aan te vragen. In plaats daarvan ging u van 6 tot 12 november 2013 in hongerstaking (zie CGVS, p. 11).

Dat u pas asiel aanvroeg op het moment dat een repatriëring onafwendbaar leek en u tevergeefs buiten de juridische procedure om (cfr. de hongerstaking) uw verwijdering trachtte tegen gaan, is onverzoenbaar met de ernst van de door u ingeroepen vrees.

De bovenstaande vaststellingen relativeren uw vrees voor vervolging dan ook in bijzonder ernstige mate.

Verder is het opmerkelijk dat u bij het doorlopen van de huwelijksprocedure in België met geen woord heeft gerept over uw problemen in Marokko.

In deze kan verwezen worden naar het rapport (5 juli 2013) op basis van het verhoor dat u en uw echtgenote hebben afgelegd bij de lokale politie Zone Zuid (Anderlecht) (zie Rapport, Police Locale – Zone Midi – 5341 – Cel Schijnhuwelijken, dd. 05/07/2013, toegevoegd aan het administratief dossier).

Tijdens dat verhoor liet u onder meer optekenen dat u Marokko verliet om "gewoon" naar Europa te komen ter ontspanning. U zei verder dat indien het huwelijk in België niet doorging, jullie zouden terugkeren naar Marokko en daar jullie leven zouden verderzetten.

Dergelijke verklaringen zijn volledig tegenstrijdig met wat u tijdens uw asielprocedure liet optekenen, namelijk dat u Marokko diende te verlaten omdat uw veiligheid in het gedrang was (zie hoger) en dat uw leven er in geval van terugkeer nog steeds in gevaar is (zie CGVS, p. 18).

Het is absoluut ongeloofwaardig dat een persoon die vreest voor vervolging (en die in april 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg) tegenover de Belgische overheid spontaan te kennen geeft dat hij voor het plezier naar Europa kwam en nog toekomstplannen heeft in Marokko.

Geconfronteerd met deze anomalie antwoordt u laconiek dat u 'toch wist dat men (u) op dat moment niet zou repatriëren', dat u 'het vertrouwen van de politie wou winnen en hen wou overtuigen dat (u) echt wou trouwen' (zie CGVS, p. 18).

Dat u zich bereid toonde om het even wat te zeggen in een poging de Belgische autoriteiten op het verkeerde been te zetten (en daarbij zelfs uw eigen vrees voor vervolging ontkent), is uiteraard niet verenigbaar met de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Los daarvan zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen in de periode 2007-2010 absoluut ongeloofwaardig.

U beweert dat u de zogenaamde 'Targuist Sniper' bent (zie CGVS, p. 10), de persoon die videobeelden van corrupte Marokkaanse politieagenten op youtube.com postte en op die manier een nationaal debat over de corrupte politiediensten op gang heeft gebracht (zie Landeninformatie, "Morocco's 'video sniper' sparks a new trend").

Deze persoon werd onder de bevolking en diverse media ook wel de 'Marokkaanse Zorro' genoemd (zie Landeninformatie, "Corruption au Maroc...").

Wat u evenwel over het hoofd ziet is het feit dat begin 2013 de ware identiteit van de 'Targuist Sniper' bekend is geraakt toen een zekere M.A. onthulde dat hij de beelden had gemaakt en zich van het pseudoniem 'Targuist Sniper' had bediend (zie Landeninformatie, "Corruption au Maroc..." – "Identity of 'Targuist Sniper' revealed").

Het staat met andere woorden onomstotelijk vast dat u niet de 'Targuist Sniper' of 'Marokkaanse Zorro' bent, én dat de door u aangehaalde feiten bijgevolg compleet verzonnen zijn.

Dit alles roept zeer ernstige vraagtekens op bij uw asielmotieven.

Indien er toch twijfels zouden bestaan over de flagrante bedrieglijkheid van uw verklaringen, quod non, wijst het Commissariaat-generaal erop dat uw verklaringen over de feiten (vanaf 2007) allesbehalve geloofwaardig zijn.

Zo kan u geen consistent antwoord formuleren op de vraag hoe uw leven er tussen 2007 en uw vertrek uit Marokko uitzag.

Aanvankelijk beweert u dat u tot op de dag van uw vertrek in het ouderlijk huis heeft gewoond en dat u nooit bent ondergedoken of ergens anders heeft gelogeed (zie CGVS, p. 3).

Nadien beweert u echter dat u na de bedreigingen in 2007 zoals Osama Bin Laden in het verborgene heeft geleefd en dat u zich niet onder de mensen kon begeven (zie CGVS, p. 13).

Geconfronteerd met uw compleet tegenstrijdige verklaringen slaagt u er niet in om een geloofwaardige verklaring te formuleren.

U doet namelijk weinig meer dan uw eerdere verklaringen ontkennen (zie CGVS, p. 13). Nadien past u nogmaals uw verklaringen aan en beweert u dat u niet in het verborgene leefde, maar net drukke plaatsen (zoals cafés) frequenteerde en verlaten plaatsen vermeed (zie CGVS, p. 17).

Dergelijke opeenstapeling van tegenstrijdige verklaringen toont aan dat er niet het minste geloof aan uw verklaringen kan worden gehecht.

Bovendien is het opmerkelijk dat u aanvankelijk niet kan zeggen wanneer u door de officier op straat werd bedreigd. Zo twijfelt u of u het dreigement voor of na het filmen van de agenten ontving. Nadien corrigeert u zich en zegt u dat het erna was (zie CGVS, p. 17).

Men mag echter redelijkerwijs verwachten dat u op een duidelijke en consistente wijze het verloop van de gebeurtenissen kan schetsen.

U kan evenmin aannemelijk maken dat u na 2007 geviseerd werd met het oog op vervolging. Er is namelijk niets waaruit blijkt dat de officier van plan was stappen tegen u te ondernemen. U had enkel het 'gevoel' dat u gesurveilleerd werd (zie CGVS, p. 13-14, 17), maar u kan niet zeggen op welke concrete feiten dat gevoel gebaseerd was (zie CGVS, p. 13-14).

Ook uw beweegredenen om de corrupte agenten te filmen raken kant noch wal. U beweert dat u de beelden schoot 'omdat zij begonnen waren', dat u zich wou wreken voor de incidenten van 2003/2004 en 2006, én dat u hoopte dat er een medaille voor u inzate (zie CGVS, p. 16).

Het hoeft niet gezegd dat dergelijke lichtzinnige en absoluut niet doorleefde verklaringen in het geheel niet geloofwaardig zijn.

Hetzelfde geldt voor de onvoorzichtigheid die u na het maken van de beelden aan de dag zou hebben gelegd. Ondanks de eerdere incidenten (met name het breken van uw been in 2003/2004 én de valse aanklacht van 2006) zou u in 2007 de beelden van de corrupte agenten vrijelijk aan de buurtbewoners en uw familieleden hebben getoond (zie CGVS, p. 18). Op die manier kwam iedereen te weten dat u de beelden had gemaakt en stond u binnen de kortste keren bekend als de 'Held van de Rif' (zie CGVS, p. 17).

Van een persoon die dergelijke gevoelige materie op beeld vastlegt en verspreidt, mag men echter meer voorzichtigheid verwachten (cfr. de voorzichtigheid van de echte 'Targuist Sniper'), zeker wanneer men al eerder het slachtoffer werd van de corrupte politiediensten.

Evenmin kan er enig geloof worden gehecht aan de feiten uit 2003/2004 en 2006.

U beweert dat u in 2003 of 2004 een officier had gefilmd (zie CGVS, p. 14), dat die u een beenbreuk had geslagen (zie CGVS, p. 11, 14) en dat hij achter de valse aanklacht uit 2006 zat (zie CGVS, p. 11).

Vreemd genoeg weet u na al die jaren nog steeds niet wat de naam van de officier is (zie CGVS, p. 14).

Indien u werkelijk jarenlang op ernstige en systematische wijze vervolgd werd door een persoon die in uw regio van herkomst een openbaar ambt bekleedt, mag men op zijn minst verwachten dat u zijn exacte naam kent.

Bovendien is het opmerkelijk dat u niet duidelijk kan zeggen of de beelden uit 2003 of 2004 dateren (zie CGVS, p. 8, 10, 11, 14, 15).

Nadien zou dezelfde officier via een handlanger een valse klacht tegen u hebben ingediend (zie CGVS, p. 11). Vreemd genoeg kan u niet zeggen wat de naam van die handlanger was (zie CGVS, p. 15, 16), ook al zou zijn naam in het vonnis staan waarover u beschikt (zie CGVS, p. 15).

U beweert verder dat u bij het onderzoek werd bijgestaan door een advocaat, maar vreemd genoeg blijkt u diens naam niet te kennen (zie CGVS, p. 15-16).

U kan evenmin zeggen wanneer u werd gearresteerd. U weet enkel dat het in 2006 was en dat u een maand en 16 dagen werd vastgehouden (zie CGVS, p. 15).

Verder blijkt u de geuite (valse) beschuldigingen slechts in zeer algemene termen te kunnen beschrijven (zie CGVS, p. 15).

Het Commissariaat-generaal is dan ook in het geheel niet overtuigd van deze feiten.

Als gevolg van bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u logischerwijs niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

De medische documenten hebben namelijk geen uitstaans met uw asielmotieven en dienen louter ter illustratie van uw medische geschiedenis in België.

Het artikel uit de Gazet van Antwerpen bevestigt dat u betrokken was bij een incident waarbij u in Borgerhout fysiek werd aangevallen. Deze aanval staat echter los van uw asielmotieven en spreekt zich dus niet uit over uw vrees ten opzichte van Marokko.

De kopie van uw huwelijksakte kan in het beste geval dienen als bewijs dat u ondertussen in Marokko gehuwd bent. Verder spreekt het document zich niet uit over uw asielmotieven.

De cd-rom, getiteld "M.H. – Artist de Rif" en de kopie van het artikel in verband met de 'Targuist Sniper', veranderen evenmin iets aan de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Het staat namelijk onomstotelijk vast dat u niet de 'Targuist Sniper' bent.

Dat u een cd-rom met beelden van de 'Targuist Sniper' voorlegt verandert daar niets aan. Deze beelden zijn trouwens vrij te consulteren op het internet. Hetzelfde geldt voor het artikel over de 'Targuist Sniper'. Bovendien is het artikel op dergelijke manier afgeprint dat het quasi onmogelijk te lezen is.

Ter volledigheid merkt het Commissariaat-generaal op dat u bij het doorlopen van uw asielprocedure meermaals heeft verwezen naar uw problemen met uw schoonfamilie (zie CGVS, p. 11-12).

Tijdens het gehoor maakte u echter in duidelijke bewoordingen kenbaar dat deze feiten losstaan van uw werkelijke asielmotieven, in casu: de redenen waarom u niet naar Marokko terug kan (zie CGVS, p. 12, 13). Deze feiten werden daarom niet in overweging genomen bij de beoordeling van uw asielaanvraag. Hetzelfde geldt voor de medische problemen die u aanhaalt, ook deze vallen buiten de asielprocedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 18 december 2013 (zie p. 2) de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en "van de artikelen 48 en volgende" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het bijzonder van artikel 62 van de vreemdelingenwet, en een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht. Hij roept tevens een manifeste beoordelingsfout in.

Op de vaststelling in de beslissing dat verzoeker na aankomst in het Rijk lang heeft gewacht om een asielaanvraag in te dienen, wat volgens de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van verzoekers vrees ondermijnt, merkt verzoeker op (zie het verzoekschrift, p. 3) dat niet het ogenblik van de asielaanvraag in aanmerking dient te worden genomen, maar wel het ogenblik waarop hij zich poogt te onttrekken aan de bedreiging in zijn land van herkomst.

Hij verklaart dat hij na de feiten zijn land verliet met de bedoeling zich te onttrekken aan de bedreiging jegens hem, zodat hij, volgens hem handelde als een normaal en redelijk persoon.

Hij poneert dat het indienen van een asielaanvraag betrekking heeft op het verkrijgen van de vluchtelingenstatus op grond van vrees maar niet in contradictie is met deze vrees indien de aanvraag later word ingediend; een latere aanvraag tot bescherming ontkracht volgens hem de ernst of geloofwaardigheid van de feiten hoegenaamd niet.

Hij laat ook gelden dat bij gebrek aan enig stavingstuk, de verklaringen van de asielzoeker dé leidraad zijn bij de appreciatie van zijn vrees. Hij verwijst betreffende de bewijsproblematiek naar het UNCHR-handboek.

Verzoeker voert ook aan (zie het verzoekschrift, p. 4) dat de commissaris-generaal zijn lichamelijke conditie slechts zeer kort aanhaalt terwijl hij zich verwondert over het gebrek aan consistentie, over de vele tegenstrijdigheden en over de wijzigingen in zijn verklaringen.

Hij wijst erop dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal op 27 november 2013 heeft aangehaald dat hij geïnterneerd is geweest in België ten gevolge van een vlaag van zinsverbijstering en dat daar niet stil bij werd gestaan terwijl dit nochtans een grote weerslag heeft gehad op zijn handelen; hij verwijst naar een proces-verbaal opgesteld op 16 mei 2012.

Hij voert aan, onder verwijzing naar het UNHCR-handboek waar het handelt over mentale of emotionele stoornissen bij asielzoekers, dat de commissaris-generaal daarvan op de hoogte was en dus zelf medisch advies had moeten inwinnen over zijn situatie; hij stelt dat de commissaris-generaal dit niet gedaan heeft en derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

Verzoeker haalt artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag aan en herhaalt (zie het verzoekschrift, p. 6) dat de commissaris-generaal rekening moet houden met zijn verklaringen zonder dat het ogenblik van het indienen van de asielaanvraag als determinerend mag worden beschouwd voor de waarachtigheid van de vrees.

Hij wijst erop (zie het verzoekschrift, p. 6) dat de Raad reeds meerdere malen het belang van het "objectief risico" onderstreept heeft en dit in casu ook moet gelden.

Hij stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *"Immers uit de documentatie van tegenpartij zelf blijkt dat wie handelt zoals verklaard door verzoeker inderdaad voorzichtig dient te handelen en kan vrezen voor vervolging"*.

Verzoeker laat gelden (zie het verzoekschrift, p. 6) dat hij minstens aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij vermeldt de tekst van dit artikel en stelt dat artikel 48/4, § 2 b. van de vreemdelingenwet, waarvan de inhoud grotendeels overeenkomt met de bescherming geboden door artikel 3 EVRM, in concreto van belang is. Hij verwijst naar het Jaarverslag 2009 - 2010 van de Raad betreffende de toepassing van artikel 3 EVRM en naar een arrest van 31 mei 2010 dienaangaande.

Hij besluit dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *"Uit het geheel van gegevens beschikbaar en in het licht van de medische toestand van verzoeker blijkt dan ook dat verzoeker een risico kan lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst", "Dat het risico op ernstige schade voor verzoeker dan ook is aangetoond en dat de subsidiaire beschermingsstatus hem kan worden toegekend."* en dat *"Ondergeschikt vraagt verzoeker de vernietiging van de beslissing nu er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische toestand welke grote implicaties heeft en had op de beleving van de feiten, de gegeven verklaringen en de correctheid van deze"*.

Verzoeker vraagt aan de Raad de beslissing houdende weigering van de status van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, te hervormen; in ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor een nieuw verhoor en bijkomend onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift (zie inventaris, p. 9) een fax, blijkens de vertaling een *"verklaring op eer dd. 04.12. 2012"*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is vooreerst van mening dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift geponeerd wordt, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, wél degelijk mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna, bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die op 7 januari 2010 in België is aangekomen (zie het verhoorverslag van 27 november 2013, p. 3), tot 12 november 2013 -zijnde meer dan drie jaar- gewacht heeft om asiel aan te vragen.

Het feit dat verzoeker jarenlang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

Daarenboven blijkt dat het slechts na zijn aanhouding was dat verzoeker asiel aanvraagde om een repatriëring te vermijden; verzoeker wachtte na zijn aanhouding op 6 november 2013 bovendien nog tot 12 november 2013, een dag vóór de geplande uitwijzing, om effectief asiel aan te vragen (zie verhoorverslag p. 12).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zijn lichamelijke conditie slechts zeer kort aanhaalt en verder vaststelt dat er in zijn relaas een gebrek aan consistentie is, vele tegenstrijdigheden zijn en wijzigingen in zijn verklaringen opduiken en erop wijst dat hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat hij geïnterneerd is geweest, wat een grote weerslag heeft gehad op zijn handelen zodat het, volgens hem, dan ook niet onwaarschijnlijk is dat zijn toestand implicaties heeft gehad op zijn handelen voorafgaand aan de indiening van de asielaanvraag, maar ook op het vluchtverhaal zelf, is de Raad van mening dat verzoekers medische toestand geen afdoende verklaring biedt voor het laattijdig indienen van zijn asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers voornoemde toestand hem niet

verhinderd heeft om een procedure te starten om te huwen met zijn vriendin en hiertoe zelf een dossier op te stellen (zie verhoorverslag, p. 6, 7 en de stukken uit het administratief dossier).

Waar verzoeker ook verwijst naar zijn medische toestand ter verschoning van de incoherenties en inconsistenties in zijn relaas, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust; verzoeker dient aan te tonen dat hij door zijn medische toestand niet in staat was een correct en eenduidig asielrelaas naar voor te brengen.

Vastgesteld wordt dat uit geen van de door verzoeker bijgebrachte stukken met betrekking tot zijn medische toestand en de behandeling die hij hiervoor krijgt (met name verscheidene facturen en vorderingen met betrekking tot verstrekte medische zorgen, verscheidene bevestigingen van afspraken/medische consultaties, een voorschrift voor kinesithérapie, een behandelingsschema en een medisch certificaat bestemd voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een procedure artikel 9 ter van de vreemdelingenwet), blijkt dat hij niet in staat zou zijn om verhoord te worden, noch dat zijn medische problematiek hem zou belemmeren zijn asielrelaas op een zelfstandige en correcte manier naar voor te brengen.

Vastgesteld wordt dat verzoeker niet met een passend medisch attest aantoonde dat hij niet in de mogelijkheid was een correct en eenduidig relaas naar voor te brengen; verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat zijn medische toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen zodat de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en inconsistenties onverkort overeind blijven.

Deze betreffen (zie het "feitenrelaas"): de afwezigheid van vermelding van zijn problemen in zijn land van herkomst tijdens het doorlopen van de huwelijksprocedure in België waar hij aangaf *"gewoon naar Europa te zijn gekomen voor ontspanning"*, zijn inconsistente antwoord op de vraag hoe zijn leven er tussen het jaar 2007 en zijn vertrek uit Marokko uitzag, het niet chronologisch kunnen situeren van de bedreiging door de politieofficier, de onaannemelijkheid van zijn verklaring dat hij na 2007 geïnterviewd werd met het oog op vervolging, de onaannemelijke beweegredenen om over te gaan tot het filmen van corrupte agenten, zijn onvoorzichtige houding na het maken van de beelden ondanks eerdere incidenten, zijn onwetendheid omtrent de naam van de officier en diens handlangers die een valse klacht zouden hebben ingediend, zijn onwetendheid omtrent de naam van de advocaat die hem bijstond, zijn falen om de datum van zijn arrestatie in het jaar 2006 precies te duiden en zijn vage kennis omtrent de geuite beschuldiging.

Deze hiaten in zijn relaas keren zich tegen de geloofwaardigheid ervan.

Daarenboven blijkt uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat de bewering van verzoeker als zou hij de "Targuist Sniper" of "Marokkaanse Zorro" zijn -die door zijn acties een nationaal debat over de corrupte politiediensten op gang heeft gebracht- in strijd is met de werkelijkheid. Het staat namelijk onomstotelijk vast dat verzoeker niet de "Targuist Sniper" is. De door verzoeker bijgebrachte cd-rom en de kopie van het artikel betreffende de "Targuist Sniper" hebben aldus geen enkele bewijswaarde.

Ook deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van verzoeker.

Het "certificat médical" van 19/07/2012 is bestemd voor de Dienst regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken en blijkt betrekking te hebben op een agressie in 2011.

Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt verder dat verzoeker op datum van 16 mei 2012 in België werd geïnterneerd naar aanleiding van een zware depressie en zelfmoordpoging.

Verzoeker was aanwezig op het verhoor op 27 november 2013 op het Commissariaat-generaal en verscheen ter terechtzitting. Verzoeker toont niet aan dat hij nog behandeling nodig heeft en/of medicatie neemt.

Verzoeker bewijst niet dat hij door bedoelde gebeurtenis in mei 2012 niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen.

In zoverre verzoeker poneert dat de commissaris-generaal zelf medisch advies had moeten inwinnen teneinde zijn situatie vast te stellen, antwoordt de Raad dat verzoeker geen wetsbepaling aanhaalt op basis waarvan de commissaris-generaal verplicht is dergelijk onderzoek te doen uitvoeren.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel op de asielzoeker zelf rust en de commissaris-generaal niet tot taak heeft om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande het bij het verzoekschrift van 18 december 2013 gevoegde stuk, stelt de Raad vast dat het een fax betreft, waaraan geen bewijswaarde wordt toegekend gezien dergelijk stuk middels knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is. Daarenboven is het stuk niet gesteld in de taal van de procedure en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Zo aan het document al authenticiteitswaarde zou kunnen worden toegekend -opgemerkt wordt dat het stuk als geboortedatum van verzoeker "15/03/1986" vermeldt, daar waar verzoeker zelf als geboortedatum "07/03/1986" opgaf-, blijkt het een sterk gesolliciteerd karakter te vertonen.

Verzoeker verklaarde in dit verband ter terechtzitting trouwens zelf dat hij aan zijn moeder in zijn land van herkomst gevraagd had om "verklaringen van getuigen" te verzamelen. Volgens de Raad heeft dit stuk dan ook geen bewijswaarde.

De Raad wijst er nog op dat stukken slechts een ondersteunende werking hebben; ze vermogen geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten maar zijn niet bij machte ongeloofwaardige verklaringen geloofwaardig te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog gelden dat hij minstens aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij meent dat uit het geheel van de beschikbare gegevens in het licht van zijn medische toestand blijkt dat hij een risico kan lopen op "*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst*".

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In acht genomen zijn ongeloofwaardige verklaringen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij het slachtoffer dreigt te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op de doodstraf of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ook na uit te werken op welke wijze zijn medische toestand in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 29 november 2013 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die het Arabisch (Marokkaans dialect) machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE